

Markó Béla
HÁZSONGÁRDI KALAUZ

Világításkor átfordul a menny.
Lángoló szirmok a lábunk alatt.
Körös-körül már minden temető.
Nincs temetkezés, csak rátemetkezés.
Nőnek lefelé nekropoliszok.
Fejre állított felhőkarcolók.
Zsong a Házsongárd.
Sok csontváz-darázs.
Feküdtek itt már valakik.
Utána ismét valakik.
Akik nem itt, azok is itt.
Magyarok, magyarok, magyarok.
Majd egyre többen mások is.
Rétegelt halál mindenütt.
Kilátni sehogy sem lehet.
Egyik nyomja a másikat.
Nem temet, hanem rátemet.
Nem temetkezik, csak rátemetkezik.
Halálának is célja van.
Azt is mondhatnám, értelmes halál.
Nem ápol, hanem eltakar.
Élünk, mert emlékezünk.
Már útközben is könnyezünk.
A tegnap csupa ismerős.
Meválik, hogy holnap mi lesz.
Nincsen írás a koponyán.
Hogy mit beszélt, miről beszélt.
Valahogy mégiscsak beszélt.
Ki tudja, honnan jön a fű.
Ember volt itt minden fűszál.
Nem látszik rajta, hogy ki volt.
Lehetett férfi, nő vagy gyermek is.

Az is lehet, hogy körbejárt.
Magyar is volt már, majd román.
Ki tudja, hova sietünk.
Miért van ez a hegymenet?
Mindenki megkapaszkodik.
Előbb-utóbb a csúcsra ér.
Gyertyát gyújt, sír, silabizál.
Megkönnyebbülten leereszkedik.
Mélységes mélyben napsütés.
Helikopter-leszálló is talán.
Valakire majd rátemetkezünk.
Valaki egyszer ránk temetkezik.
Holtunkban folyton fojtogat.
Ki fent van, az van legalul.
Idelent virág kapható.
Minden temető kaptató.
Elfogy a betű felfelé.
Más nevek, más nyelv, másféle kő.
Néhány évre még kibérelhető.

Árnyékok, 2016 (70 x 90 cm, olaj, vászon)